

O Gün Bu Günüme

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 08 Nisan 2021

Sözcüklerin yansıması, kırılan parçalarını bir araya getirmeye yetecek mi kalbimin en çok da tevekkül yüklendiğim ömrün bu son deminde mi derleyeceğim yeni baştan hayatı bir de çözümsüz kalan bir bulmacanın meali iken kırgın sözcükler.

O devasa yangınsa sönmek bilmeyen ve sırtladığım her kıvılcımın katıksız hizmeti elbet şiar edindiğim herkesten azıcık farklı ve bunu kabullenmenin verdiği huzur ertesi el sıkışmaktayım içimdeki çocukla. Devingen mahiyette ömür oysaki g/örüntü itibari ile hayli pasif ve kifayetsiz addedilen bir varlığım bir o kadar varlık katsayım asal bir sayıyla bölünmesi itibari ile sürekli aynı sonucu verirken: elbette yutan elemanı da sabit bir katsayı olarak ekledim mi ismimin başında içimdeki gül bahçesine diğer çiçekler taziye çelengi göndermekte ve ruhumdaki sabırsız özlem ile yeniden açmayı talep ediyorum tabiattan en çok de değişmez mizacımla savunduklarımın da arkasındayken.

Hayatın akışı bense kuş bakışı ses etmeden bol bol gözlem yapıyorum hele ki sunulan ev hapsinde kaderimin hiç mi hiç yüksünmüyorum kendimden ve sabit izlekler durağında adeta bir levha gibi coşkumun rakımın hesaplıyorum elbet ana haber bültenlerinde kürsüye çıkan baba yiğitlere bakıyorum da...

Diğer yandan her gün açıklanan o tablo: kaç bin kişi ise virüsle yolunun kesiştiği bir yandan vefat sayıları hızla tırmanırken...

Elbet devamı var en azından ölüm korkusu tek yaşayan ben değilim dünyada ve bunca olup bitene rağmen eskiye oranla daha mı iyimserim ne?

Gözle görünen köy ve diğer tüm diğer köylerden kovulmuş biri olarak ben sadece kovulmayacağım son köyün özlemi ile idame ettiriyorum hayatımı.

Hayatın sunumu ne ise ve eskide kalan isyankâr yanımla ve işte şükretmeme vesile ne çok şey varken karanlığın da fısıltısı ve çağrısıyla elbet sıramı bekliyorum ama her an sıramdan firar edip ölümü de reddedebilirim gerçi bunu ne yaparım ne de atıfta bulunurum ama kendimi yeni yeni sevmeye başlamışken ölmek hiç de çekici gelmemekte.

Yine de ön hazırlıklarını yapmanın tam da zamanı her an her şey olabileceken azıcık da olsa umudumu saklı tutuyorum en azından güne odaklı bir yaşam felsefesi ki ezelden beridir hayal tekneyle yaşar ve yol alırken...

Yine de itiraf etmem gerekirse hayal kurma yetimi saklı tutuyorum ve kendime göre hayallerim var ne zamanki kalem, duygular fora deyip de konuşma hakkımı elimden alırken.

Hem daha çok insan var seilmeyi bekleyen gerçi onların nazarında neye tekabül ettiğim de artık eskisi kadar önem taşıyor çünkü seilmek gibi bir talepte bulunmazken sevebilme gücüm gaip gelen bir güç.

Ne gövde gösterisi ne de bir şeylerin iddiası payıma düşen altı üstü kendi halinde bir insanım ama her ne hikmetse kendimi halimle baş başa bırakan insan sayısı pek bir az.

Günler gülümsemeye dair.

Yazmaksa huzurun ta kendisi.

Yüzüm bazen asık olsa da hayli de aksi bir insan olsam da içimdeki iyi niyet ve ışık sonlanmıyor. Varacağım bir yer var mı, peki hele ki yarının neler getireceğini hiç birimiz bilemezken bu anlamda kelebek ömürlü yazılar ve şiirler yazmadan olmuyor üstelik azıcık vaktimi alan ve geniş gönüllü bir insan olmamın da bana kattığı ile çalçene yaşarken şimdilerde çalakalem sözüm ona hayatımın da rakkasesi iç sesim.

Dış ses mi?

O, hep vardı ve de var olacak lakin son zamanlarda hayli kısıp bir tondan müdahil olmakta hayatıma: a, evet, bir de yüreğimde yeri olan sayısız insan ve ne yazık ki çoğuna kırgın olsam da sevmeden duramıyorum lakin hayli canımı yakmalarından mıdır nedir kendimle uzlaşa sağlamamda da çokça etkileri olmakta.

Şaşkın mizacımla ve şaşkın yüreğimle akla zarar olduğum aşık ki bir insan hep mi sever acı çekmeyi hatta yerden yere vurulmayı ve elbet etkisiz eleman olma sıfatıyla hayli de kızdığım insanlar yok değil hani üstelik lafımı esirgmeden artık direnci saklı tutarken her ne kadar öfke kontrolünde başarılı işler yapmış olsam da tutamıyorum işte kendimi.

Sevdiğimi bile kabullenmeyen hatta umarsız hatta kızanlar var misal ya da duvar gibi sessiz bense safça sevebilirken düz duvara tırmanmak peki bir hoşuma gidiyor adeta.

Bakmayınız hani şu yazdığım üç beş sayfa yazıya ki elimdeki kalemi ne zaman fırlatsam uzağa içimdeki sefil ve derbeder kız çocuğu adeta saçlarımı kökünden söküyor yetmiyor üstüme abanıp nefessiz kalmamı sağlıyor bu anlamda neresinden baksanız en az bir iki saat yazma filli ile iştigal geçmeli günüm ya da gecem.

Sahip olduğum ne ki?

Elbette sahibi olduğum hiçbir şey yok somut anlamda üstelik somut olan ne varsa çalıp da çırpılmışken insanlar.

Soyut olan neyse sözüm ona bana yakıştırılan onlar da sizlere ömür.

Misal mi?

Hayallerimin çalındığın geç fark ettim ama hayal kurmak ya da aklıma koymak oldu mu payıma düşen soyut anlamda dinmeyen bir coşku söz konusu üstelik sevgi ve inançla eşleşen. Hal de böyle oldu mu yeni baştan sayıp diziyorum her şeyi ve nerede ise her gün hayatım illa ki bir film şeridi gibi geçiyor gözümün önünden ki öldüğüm möldüğüm de yok hani en çok da günü kapıdan kovup bacadan da düştü mü aşağı o yüzü gözü ise içindeki sefil kalemin, sil baştan yaşıyorum biten günü bu sefer asık yüzümde sadece meleklerin ve Tanrının görebildiği bir gül bahçesi adeta açan hiç mi hiç solmayacakmışçasına ta ki ertesi güne kadar ve o gülleri derliyorum cümle bazında sonra da sunuyorum sizlere iç sesimi üstelik ben bihaber iken olan bitenden ve elbet gelen yorumlar, eleştiriler ve işte başlıyor yolculuğum.

Fark etmediğim onca şeyi okuyucu bana altın tepside sunarken ki benim aslında tüm ruhumu ve yüreğimi tüm çıplaklığı ile okuyucuya sunan ve müthiş bir iletişim müthiş bir katarsis ki hep da danışman koltuğunda oturup iyi bir terapist olma hayallerim çoktan sonlanmışken bu sefer koltukta oturan sizler ve ben diğer koltukta sözüm ona danışan kimliğimle bir bir çözüyorum içime dolanan o kör düğümü elbet sunumu huzur elbet sunumu şaşkınlık.

Bazense kendimi yenik hissettiğim ve hep de şüphe taşıdığım: neyin şüphesi mi?

İlk olarak insan olarak neye denk düştüğüm.

İkinci etapta kalemim ne derecede başarılı olmuş ya da iyi bir açılım sunmuş muyum okuyucuya?

Kısaca: iyi bir insan ve iyi bir yazar olmanın neye tekabül ettiği ya da addedilen nedir de ben yeteri kadar görevimi yapabilmiş miyim?

Bu kanıya nereden vardığımsa daha doğrusu iyi bir insan ve yazar olmanın neden iç içe geçtiğini şu açıklama ile sizlere sunabilirim:

Yanılmıyorsam Elif Şafak'ın bir makalesinde okumuştum:

"İyi bir insan ve iyi bir yazar olmanın ölçütü nedir?"

Yazmaya henüz başladığım o dönemde aklımı kurcalayan bir soru yumağı -halen de- ve o zamanlar hayli sempati varken Şafak'a ne yazık ki zaman içerisinde oldukça ivme kaybetti ona duyduğum sempati çünkü o günden beri gözlemediğim her şey ve de herkes inanılmaz bir beyin jimnastiği yapmama vesile oldular.

Düşünce anlamında ve de kanıksadığım ilkeler öncelikle insan olarak haiz olunması gereken nedir, misal...

Duygular zaten hep de yoran.

Ve öğrencilik dönemimden beri iki arada bir derede kaldığım elbet zihnimle duygularımın deviniminde ben neyi ne ölçüde sunacağım da herkes mutlu olacak bu anlamda mesleğim itibari ile hayatımın çoğu zamanını mantığımı dinleyerek geçirdiğim gelin görün ki duygusal anlamda da çok yıprandım ve aklıma koyduğum neyse başarıp da devamını getiremedim çoğu şeyin şimdilerde ise duygularım beni yönlendiriyor ve bu sefer zihnim bana değil ben zihnime emir yağdırıyorum.

Bunda başarı kazanmam ise sadece yazarak elde ettiğim bir sonuç ki...

Hayatımı zora sokan neyse bir şekilde dizginler benim elime geçti işte elbet buna onay veren ilk olarak Yaratan ama kimliğimin sorgulandığı zamanları ve de sorgulayanları bir şekilde geride bırakmak zorundaydım elbet özel hayatımda bana sıkıntı yaratan ne ise hatta kim ise bu anlamda özellikle psikoloji biliminde en çok sevdiğim kuramlardan biri: sistematik duyarsızlaştırma nihayetinde kendimi önemsememe ve de sevmeme vesile olan çok karışık ve de meşakkatli bir sürecin nihayetinde kalemin de ışığı ile hayli yol kat ettim özel hayatımda.

Hala çok sevebildiğim.

Hala gözüm kapalı inandığım insanlar gerçi çok az sayıda ama.

İşin enteresanı, kalp gözü denen bir mefhum peyda oldu içimde bir yıl oldu ya da olmadı ve altıncı hissim daha da ön plana çıkmakta her anlamda üstelik.

Kısaca, sevgili dostlar: her şey bir bütünlük içinde geldi oturdu ve yerleşti hayatımın merkezine.

Herkes kadar ya da değil ki öykündüğüm kimse de yok hayatımda ön plana çıkan elbet ehemmiyet verdiğim ve bana ışık tutan insan sayısı hayli fazla olsa da öykündüğüm tek şey:

Yine kendimim.

Kendimsiz bir dünyayı bir ara pek merak ederken artık kendimi kabullenmenin verdiği huzur ve sevinç ile böyle bir beklentim de kalmadı hani çünkü herkes gibi ben de biricik ve tekim üstelik bahsedilen hayat ve özelliklerim ve mizacım ve duygu devinim hızımla neden fazlalık teşkil edeyim ki hayata

üstelik...

Bunu gözümün içine baka baka haykıran ve beni bensiz ve de umutsuz ve de çaresiz bırakan bir dünya dolusu insanı da artık önemsemiyorum ki nefret bile etmezken onlara karşı öylesine duyarsızım ki üstelik yeteri kadar vakit kaybetmişken ve hayatımın çoğunu üzümlere ve kendimi yetersiz biri olarak hissetmişken ben sadece önüme bakıyorum ve arkamda kalan her şey herkes adına da evrene müteşekkirim yoksa asla bu içsel yolculuğa çıkmayacak ve kalemimle tanışmayacaktım ve de... Kendimi sevmek adına ne çok sebepim varmış meğer ve biliyorum da artık her şeyin bir vakti zamanı olduğunu.

Demek ki o gün bu günmüş...

Sevgilerimle...